

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2017

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΛΟΥΚΑ (Λκ. η΄ 41-56)
29 Οκτωβρίου 2017

Σύμφωνα με τη διδασκαλία του αποστόλου Παύλου, αγαπητοί μου αδελφοί, η ζωή του χριστιανού αποτελεί πράγμα παράδοξο. Προκαλεί την ανθρώπινη λογική σήμερα ή εμπειρία και όμολογία του, όταν γράφει «Χριστῶ συνεσταύρωμαι, ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός». Ἐσωτερικὸ ὅμως χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τῆς ζωῆς τοῦ χριστιανοῦ εἶναι ἡ διὰ τοῦ βαπτίσματος πνευματικὴ ἀναγέννηση καὶ ἔξωτερικὸ χαρακτηριστικὸ τῆς ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ταπείνωση.

Αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ χαρακτηριστικὰ διαπιστώνουμε στὰ ἀναφερόμενα πρόσωπα τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ὡς ἀρχέτυπη εἰκόνα καὶ παράδειγμα τῆς ἀνθρωπότητας, προσφέρει τὸ μέτρο πὸν ὀφείλουμε νὰ τηροῦμε, ὥστε νὰ δικαιολογεῖται καὶ ἡ προσωνομία τοῦ χριστιανοῦ στὸ πρόσωπό μας. Ὁ Χριστός, μετὰ τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ δαιμονισμένου στὴ χώρα τῶν Γαδαρηνῶν, πορευόταν στὸ σπίτι τοῦ ἀρχισυνάγωγου Ἰαείρου, γιὰ νὰ θεραπεύσει τὴ δωδεκάχρονη ἐτοιμοθάνατη θυγατέρα του. Ἐνῶ βρισκόταν καθ' ὁδὸν ἀκολουθούμενος ἀπὸ πλήθη ἀνθρώπων, τὰ ὁποῖα «συνέπνιγον αὐτόν», κάποια γυναίκα, ἡ ὁποία ὑπέφερε ἀπὸ αἱμορραγία ἐπὶ δώδεκα χρόνια, κατάφερε νὰ Τὸν πλησιάσει καὶ διακριτικὰ νὰ ἀγγίξει τὴν ἄκρη τῶν ἐνδυμάτων του. «Καὶ παραχρῆμα ἔστη ἡ ρύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς», ὅμως, ἡ ἐνέργειά της δὲν διέλαθε τῆς προσοχῆς τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος ἐρώτησε ποιὸς Τὸν εἶχε ἀγγίξει.

Τὸ ἐρώτημα τοῦ Χριστοῦ αὐθόρμητα προκάλεσε τὴν λογικὴ τῶν γύρω του καὶ τὴν ἀπορία τῶν μαθητῶν του. «Τόσος κόσμος Σὲ περιβάλλει, Κύριε, ἀσφυκτικά. Ὁ ἓνας σπρώχνει τὸν ἄλλο καὶ Σὲ πιέζουν. Σὲ ἀγγίζουν ἀπὸ παντοῦ καὶ Σὺ ρωτᾶς ποιὸς Σὲ ἀγγίξε;»
Στ' ἀλήθεια παράξενο τὸ ἐρώτημα τοῦ Χριστοῦ. Δὲν τὴν ἄφησε νὰ διαφύγει τῆς προσοχῆς κανενός, ὅπως ἡ ἴδια ἤθελε, ἀλλὰ τὴ φέρνει στὸ κέντρο καὶ τὴ φανερώνει γιὰ πολλὰς αἰτίες. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος δίνει τὴν δική του ἐρμηνεία γι' αὐτό. Πρῶτα, λέει, διαλύει τὸν φόβο τῆς γυναίκας, γιὰ νὰ μὴν τὴν ἐνοχλεῖ ἡ συνειδήσή της, σὰν νὰ ἔχει κλέψει τὴ χάρη καὶ ζεῖ σὲ ἀγωνία. Δεύτερον τὴν βγάζει ἀπὸ τὴν πλάνη της, πὸν νομίζει ὅτι πέρασε ἀπαραίτητη καὶ τρίτον παρουσιάζει σ' ὅλους τὴν πίστη της, ὀμολογώντας τὴν θαυματουργικὴ ἐπέμβαση τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ τὴν μιμηθοῦν καὶ οἱ ἄλλοι.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ταπείνωσή της ἐπαινεῖ καὶ προβάλλει. Δέχεται ἡ γυναίκα ἀδιαμαρτύρη-

τα ὅτι τῆς συμβαίνει, χωρίς νά μετρά τὸν ἑαυτό της, τὸ θέλημά της, ὑπομένουσα ἀκόμη σχόλια καὶ χαρακτηρισμοὺς ἀλλὰ καὶ ἀμφισβητήσεις τῆς στάσης της.

Δυστυχῶς ἡ σημερινὴ ἐποχὴ διακρίνεται γιὰ τὸ ἀκριβῶς ἀντίθετο. Οἱ ἄνθρωποι δὲν δέχονται κουβέντα ἀπὸ κανένα, δὲν ἀνέχονται οὔτε τὴν καλόπιστη κριτικὴ σὲ ὅ,τι κάνουν καὶ λένε. Ἡ αὐτοπροβολὴ καὶ ἡ ἀνάδειξη τοῦ προσωπικοῦ ἀλάθητου ἔχουν καθιερωθεῖ ὡς τὰ ἰδιώδη τῆς ἐποχῆς. Ὁ καθένας αἰσθάνεται ἀλάνθαστος καὶ ἀλλοίμονο σὲ αὐτὸν ποὺ θὰ τὸν ἐλέγξει. Καὶ ἔτσι πορεύονται οἱ ἄνθρωποι στὴ ζωὴ τους, μὲ ἐγωισμὸ καὶ αὐτάρκεια, χωρίς νὰ αἰσθάνονται ὅτι χρειάζονται τὴ συμβουλὴ τῶν πνευματικῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ζωὴ τοῦ χριστιανοῦ ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι τέτοια. Ἡ θεάρεστη ταπείνωση γίνεται σὲ κάθε ἐποχὴ ὁ μαγνήτης ποὺ μαγνητίζει τὸ ἔλεος καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία «ταπεινοῖς δίδωσι χάριν».

Αὐτὴ ἡ ἀρετὴ θὰ γίνεται πάντοτε ἀπὸ μέρος μας τὸ δυνατότερο καὶ σωτήριο ἄγγιγμα τοῦ ἱματίου τοῦ Θεοῦ, ποὺ θὰ μᾶς κάνει ἀποδέκτες τῶν θεραπευτικῶν του ἐνεργειῶν. Ἀμήν.

[dkpdf-button]